

„Szívszorítóan gyönyörű!” – Colleen Hoover

here without you

A sorok között 4.

itt nélküled

*fine
selection*

TAMMARA WEBBER

T A M M A R A   W E B B E R

here

A sorok között 4.

without you

itt nélküled

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

1. FEJEZET

REID

A BARÁTNŐM NEM BESZÉLT rólunk a szüleinek. Már egy hete együtt vagyunk, de mindig csak titokban. Együtt lógunk, de nem megyünk sehova, pont úgy, mint tavaly őszszel. Bár nagyra értékelem, hogy Dori *hogyan* hajlandó eltölteni ezt az időt, nem akarok vele bezárkózni a házamba. Mintha egy új játékombolna, amivel nem hengeghetek – amit elég pöcs dolog volt hangosan is kimondani, de Dori csak a szemét forgatta válaszképpen.

Akárhogy is, jelenleg az egyetlen barátom, aki tud az új kapcsolati állapotomról, az John, bár az előző filmem másik főszereplője, Chelsea Radin elég sokatmondón vigyorgott ránk minden egyes alkalommal, amikor együtt látott minket a habitates háznál végzett önkéntes munka utolsó pár napjában. Szóval, asszem, ő is tudja. Pláne azok után, hogy rajtakapott, amikor éppen előbukkantunk a ház oldalánál található kis beugróból, Dori paprikavörös arccal, meglazult lófarokkal, én meg önelégült vigyorral a képemen.

Johonnal éppen a pálya melletti üléseken lazítunk, amikor úgy dönt, hogy szóba hozza a titkos viszonyomat, mivel épp annyi érzéke van az időzítéshez, mint a diplomáciához – vagyis semmi.

– Szóval mikor fogod végre nyilvánosságra hozni ezt az állítólagos *kapcsolatodat*?

Bár a Staples Centerben elég nagy a zaj ahhoz, hogy a beszélgetésünk négy szemközt maradjon, ez még nem jelenti azt, hogy szándékomban áll tizennyolcezer ember között beszélni Doriról – nem beszélve a pár száz kameráról, amik további millióknak közvetítik a meccset. Ráadásul John olyan hangsúllyal mondja a *kapcsolat* szót, ahogyan mások mondjuk azt mondják, *herpesz*. Amikor rávillantom a szemem, csak ártatlanul pislog rám. Az a sejtésem, hogy ez a pofa évekig bejött az apjánál, míg végre le nem esett neki, hogy John valójában pont olyan, mint ő, csak új generációs változatban.

– Most mi van? Reid Alexandernek *barátnője* van! – A *barátnőnél* lehalkítja a hangját, de szerintem nem azért, mert én jeleztem neki, hogy pofa súlyba, hanem inkább azért, mert az egész gondolatot túlzottan visszataszítónak találja ahhoz, hogy normál hangerőn beszéljen róla.

Figyelem, ahogy felállnak a hárompontoshoz, aztán kihagyják. Mindketten eleresztünk egy „bassza meg”-et.

– Ez igazi bulvárarany, tesó! Akkor meg minek a nagy hallgatás?

Ha John a válaszomra vár, hát akkor kurvára várhat.

Kobet megbüntetik lépéshibáért, ami soha nem szokott előfordulni, én meg hátradőlök a széken, és szorosan összefonom a karomat a mellkasom előtt.

– Baszki! – Ez az egyetlen szócska remekül összefoglalja a jelenlegi érzéseimet a Lakers-szel és Dorival kapcsolatban, mivel mindkettőt szeretem, és mindkettő az örületbe kerget.

John nagy vigyorral belém könyököl.

– Ne már, haver, tudod, hogy maga vagyok a megtestesült diszkreció! – Az a különös, hogy ez tényleg igaz. Amikor mégsem kezdek

beszélni, John kénytelen találgatáshoz folyamodni. – Akkor most vége? Erről van szó? Haver, mondtam én, hogy nem fog soká... .

– Még nem mondta el a szüleinek.

A szemem sarkából figyelem, ahogy zavartan, összevont szemöldökkel bámul rám, mintha valami idegen nyelven beszélnék, és most várná a fordítást.

Továbbra is a meccsre szegezem a tekintetem, úgy teszem hozzá:

– Úgy érzem magam, mintha valami kibaszott Disney Channel-tinisorozatban lennék.

John felvonja a szemöldökét.

– Na várj, ez most komoly? Tényleg ez az oka? Hogy nem mondta el a szüleinek? Vagy száz csajt sorba tudnék állítani, aki totál oda meg visz-sza lenne attól, ha randira mehetne veled – akár csak egyszer! Ezt a csajt meg bevállalod barátnőnek, és nem újságolja el minden ismerősének?

Megvonom a vállamat, bár valójában elég szarul esik így hango-san kimondva. Ahogy mondtam, John diplomáciai érzéke a nullá-hoz konvergál.

Megcsóválja a fejét.

– Nem gondoltam, hogy megérem a napot, amikor Reid Alexandert puncibéklyóba zárja valami csaj... *Ajú! Haver!* – Dühösen mered rám, és dörzsölgeti a karját, ahol beleboksoltam. – Mi van ebben a csajban, amitől ilyen kurva erőszakos leszel?

Nevetek, mert éppen kivetítőre kerültünk a pálya felett. Ideje úgy tenni, mintha csak hülyéskednénk, és nem egy bunyóba kezdenénk belefolyni, ami mellett a Lakers–Jazz-mérkőzés felvezető műsornak tűnne.

– *Kamera!*

Elég ez az egy szó, John már sebességet is vált, beszáll az ökörködős alibibuliba, és vigyorogva visszalök.

– Ez volt az utolsó figyelmeztetés, haver! – A kamerának szánt mosoly sem rejti el a hangom fenyegető élet. – Ne beszélj így róla! – Szerencséje, hogy csak a bicepszére szerzett egy szép kis zúzódást az arca helyett.

– Én *rólád* beszéltem – mordul rám válaszul, de az arcáról egy pillanatra sem tűnik el az enyémet tükröző hamis vigyor.

* * * * *

BROOKE

– Ms. CAMERON? Bethany Shank vagyok. Megtaláltam.

Nem kellett volna pedikúr közben felvennem a mobilt, de amikor megláttam a nevét a képernyőn, nem bírtam a kíváncsisággal. Nem hagyhattam, hogy hangpostára menjen a hívás.

Amikor felbéreltem egy magánnyomozót, számítottam rá, hogy megtalálja a fiamat. Jó, persze, hahó, hát nyilván számítottam rá, hogy megtalálja. És mégis... a hír teljesen letaglóz. A szívem úgy kalapál, mintha infúzióval töltenék bele a kávé.

– Gyorsan ment.

A lábamat éppen szárazra törülő nő igyekszik úgy tenni, mintha nem hallaná a beszélgetést. Kíváncsi lennék, a szívem zakatolását hallja-e.

– Én mondtam, hogy gyorsan fog menni, amint engedélyezte a keresés elindítását.

– És most mi következik? – *Megtaláltam*. Bár látszólag sikerül megőriznem a hidegvéremet, a kezem remeg. Azt kívánom, bár otthon lennék, egyedül, hogy lefekhessek vagy szabadon röhassam a köroket a szobában. Bármi jobb lenne, mint itt ülni, a lábamat egy idegen nő térdén támasztva, miközben úgy reszketek, mint az anyám túltenyésztett palotapincsije, aki bepisil, ha valaki eltüsszenti magát.

– Elég sok a bizalmas információ, túl sok ahhoz, hogy telefonon mondjam el. Szeretne ön bejönni holnap az irodámba, vagy inkább én menjek önhöz?

Oké, a fiam *négyéves*. Mégis mennyi információja lehet róla? *Már nem pisil be az ágyba? Időnként eszetlen hisztit nyom le? Megtanulta az oviban leírni a nevét? Normális élete van?* Engem csak az utóbbi érdekel. Csak azt akarom hallani, hogy normális élete van, hogy végre én is nyugodtan visszatérhessek az enyémhez.

Valahol címzetes idiótának érzem magam, amiért egyáltalán belevágtam a keresésbe. Csakhogy már hónapok óta visszatérő rémálmaim vannak a kisbabáról, akit nem voltam hajlandó sem megnézni, sem megfogni, mielőtt az ügyvéd és a szociális munkás átvitte volna az örökbe fogadó szülőkhöz. Az álmomban a karomban tartom, és felnéz rám. Aztán könnyekben tör ki, úgy sír, mintha a szíve szakadna meg, én pedig arra ébredek, hogy maga alá temet a lelkiismeret-furdalás.

Semmi okom sincs rá, hogy büntudatot érzek, az égvilágon semmi. De mi a fenéért álmodom arról, hogy sír? És miért ébredek úgy, hogy könnyek csorognak az arcomon?

Végre le akarom zárni ezt az ügyet. Le akarom zárni, és talán szeretnék róla egy képet is.

– De gondolom, jól van. Ugye?

Ha csak ennyit megerősít, már be is fejezhetjük. Ha jól van, akkor nincs szükségem részletekre. Valószínűleg a fénykép is rossz ötlet lenne. Nem igazán akarom tudni, hogy rám vagy Reidre hasonlít jobban.

– Jobb lenne, ha személyesen beszélnék meg. Átkapcsolom az aszisztenshez, hogy időpontot egyeztessenek. – Bethany Shank szenvtelenül, kimérten beszél, ahogy mindig. De a visszafogott stílusa most idegesítőbb – és aggasztóbb –, mint általában. Ott lebeg benne valami kimondatlan, és nekem muszáj előrángatnom.

– Valami baj van?

A gyors tagadó válasz helyett, amire számítottam, váratlan csend fogad a vonal másik végén, és hirtelen úgy érzem, egyedül kell lennem. Azonnal. Összevont szemöldökkel nézem a pedikűrös fejét. Mégis mennyi időbe telik megtörölni egy francos lábat, most komolyan?

Felnéz rám, mintha megérezte volna a tekintetem erejét, és elsápad. Letakarom a mobilom mikrofonját, és szólok neki:

– Kérhetek egy percet? Köszönöm.

Amikor végre eltűnik, megkérem Bethany Shanket, hogy ismételje meg, amit mondott.

– Javaslom, hogy az irodámban beszéljük ezt meg, Ms. Cameron!

– Hallom, ahogy a háttérben pötyög valamit a billentyűzetén. – Úgy látom, van egy szabad időpont holnap délután háromkor.

Ez egyáltalán nem tetszik.

Nem válaszol a kérdésemre, ami azt jelenti, hogy *van* valami baj. Az agyam azonnal gyártani kezdi az újabb elméleteket: *értelmi fogyatékoság... halálos betegség... halál?*

– Nem. Ma beszéljünk! Jöjjön a lakásomhoz!

A magánnyomozóm úgy sóhajt fel, mintha engem bármennyire is érdekelne, hogy megbolygatom az ő Nagyon Fontos Időbeosztását. Csendben várom, hogy belássa a vereséget.

– Csak este hétkor szabadulok el...

– A hét megfelel. Akkor várom!

A sóhaj közepén tart, amikor kinyomom a mobilt. Ha nem lennék egy Beverly Hills-i szépségszalon közepén a világ legtolakodóbb pedikűrösével, itt rögtön rávettem volna, hogy mondja el, mi a francot derített ki, ahelyett, hogy három órát várok rá.

– Jöhet az olajos masszázs? – tér vissza a pedikűrös némileg megszeppenve.

– Persze, de meggondoltam a francia pedikűr. Az nyárra való, és már majdnem február van. Vöröset akarok. Vérvöröset.

A nő bólint.

– Természetesen, Ms. Cameron!

2. FEJEZET

REID

— **M**ARADJ! – Magam alá húzom Dorit, az egyik csuklóját le-
szorítom a feje fölött, és olyan alaposan csókolom meg,
hogy nem tud rögtön nemet mondani, bár tudom, hogy idővel
majd összehozza. Amitől eléggé hülyeségnek tűnik, hogy kiakaszt,
amikor *pontosan azt teszi*, amire számítottam.

– Reid – nyögi a számba –, tudod, hogy nem maradhatok!

Belenézek a sötét szemébe, a frusztráltság a torkomat szorongatja,
és bármikor kitörhet.

– Már nem vagy gyerek, Dori! Nemsokára tizenkilenc leszel. Igenis
maradhatsz.

Elengedem a csuklóját, mire rögtön az arcomhoz emeli a kezét, az
ujjait a hajamba fúrja, és a tenyere a fejbőrömrre simul.

– El fogom neked mondani. *Tényleg*. Nem hiszel nekem?

– Ami azt illeti, nem. Mert *jövő héten* indulsz a Berkeley-re. És ami-
kor legutóbb hittem neked a szüleiddel és kettőnkkel kapcsolatban,
cserben hagytál.

Leejti a kezét, és halvány kis ránc formálódik a szemöldökei között.

– Ez más, mint legutóbb.

Legördülök róla a hátamra, mert hinni akarok neki, de az agyam hátsó szegletében – vagy nem is annyira hátsóban – ott motoszkál a tudat, hogy nem olyan régen életem leghervasztóbb hónapjait éltem át, amikor azt hittem, sosem látom többé Dorit. Ezt még egyszer nem lennék képes elviselni.

– Persze – mormolom.

És ja, bennem is felmerül, hogy nem az a legjobb módszer, hogy elérjem, amit akarok, ha seggfejként viselkedem. De őszintén szólva Dori esetében semmi sem úgy működik, ahogy általában működnek a dolgok az életem más területein (amúgy ez az egyik dolog, amiért szeretem), és sajnos amikor így felhúzzom magam, nem tudok logikusan gondolkodni.

Lecsúszik az ágyról, és lesimítja a ruháját, amit sikerült kielégítően összegyűrnünk a félbeszakadt csókcsatánkban. A francba a hirtelen haragommal, mert még minimum fél órát maradt volna, de ezt is sikerült elszúrnom azzal, hogy úgy viselkedem, mint valami tapadós kiscsaj. A gondolattól újra fellobban bennem a teljesen haszontalan harag, és a jelek szerint képtelen vagyok leállítani magam.

– Késő van, elmegyek – jelenti be végül az ágy mellett állva, míg én rendületlenül bámulom a plafont.

Az új, figyelmesebb énem könyörög, hogy engedjem már el, de a bennem lakó arrogáns pöcs továbbra is duzzog. És igazam van. Dorinak viszont nincs. Ezt ő is tudja, ezért hallom úgy, mintha sírna, amikor sarkon fordul, és elmegy.

Bassza meg!

Tíz perccel később már higgadtabban ismerem be magamnak, hogy önző barom vagyok. Felhívom Dorit, de nem veszi fel, én meg leteszem, amikor bekapcsol a hangposta. Elképzelem, hogy elmegyek a szüleimhez, és kitálalok, mindent elmondok, hogy beülök a

kocsimba, és követem hazáig. Aztán felnevetek. Ahogy Dori vezet, simán be is előzném, még úgy is, hogy tíz perc előnye van.

Miután ettem valamit a konyhában, végigpörgetem az internetet, totálisan elvesztegetve negyvenöt percet az életemből, aztán újra felhívom. Másodszor is a hangposta kapcsol be. Leteszem. Megválaszolólok George-nak egy e-mailt, megnézem a rajongói oldalamat, amely alapján Johnnak igaza lehet abban, hogy jó pár lány simán odaadná egy végtagját azért, hogy legalább egyszer randizhasson velem. De egyikük sem ismer. Csak egy csini arc vagyok, egy dögös test, egy statisztika a fantáziáikban, és bár nagyra értékelem a támogatásukat, nagy ívben leszárom az ilyen felszínes ajánlást.

Amikor harmadszor is Dori vidám, dallamos hangja fogad azzal, hogy hagyjak üzenetet, leszegem a fejem, megvárom a pittyegést, és az egyik markomban a mobilt szorítva, a másikkal a tarkómat masszírozva megpróbálom valahogy összeszedni magam.

– Dori, sajnálom! Megígértem, hogy a te tempódban haladunk, de megszegtem ezt az ígéretet. Csak... Jobban bízom benned, mint bárkiben valaha. Talán ez nem mond sokat, nem mond eleget, de így van.

Megfeszül az állkapcsom. Ő és én nem ugyanazt értjük bizalom alatt. Elég fura páros vagyunk, ahogy próbálunk valami arany középútat találni a különböző vérmérsékletünk, a hitünk, az életünk között. Míg ő próbálja helyreállítani a *mindenben* megtört hitét, én azzal küszködöm, hogy megtanuljak bízni bármiben is.

– Ne mondj le rólam! – Megszakítom a hívást, és visszafekszem az ágy közepére, azt kívánom, bár meg tudnám tanulni, hogy befogjam a pofámat, amikor mérges leszek.

Alig tudok ellenállni a késztetésnek, hogy áthajítsam a telefont a szoba túlsó végébe. Helyette megpróbálok koncentrálni, és számolok. A terapeutám (ja, ez is egy újdonság) kitartóan hangoztatja, hogy

ezt a koncentrációs-számológépet használjam saját magam lenyugtatására helyett, hogy ösztönből cselekszem. Erősködök, hogy a szokás kialakításához kitartásra van szükség. Egyelőre legjobb esetben is csak elvéve válik be a dolog, mondjuk akkor meg főleg nem, amikor elfelejtem használni. Például amikor Dori mellettem feküdt *percekkel ezelőtt*. A fenébe is!

Amikor megszólal a mobilom, előnt a megkönnyebbülés.

– Szia!

– Híreim vannak. Egyedül vagy?

Beletelik egy másodpercbe, míg felfogom, ki is beszél. A hang ismerős, de nem Dorié.

– Brooke?

Felsóhajt.

– Te *soha* nem nézed meg, ki hív, mielőtt felveszed? Akkor egyedül vagy, vagy sem?

Lehunyam a szemem, és újrakezdem a terapeuta által javasolt néma számolást. *Baromira* nem működik.

– Egyedül vagyok – összeszorítom a fogamat, és várom, hogy kibökje, amit akar. Rohadtul nincs hangulatom Brooke Cameronhoz. Ahhoz, hogy elviseljem, általában a higgadtságom minden tartalékára szükségem van, de most éppen eléggé kifogytam belőle.

– Megtalálta a magánnyomozóm.

Megtalálta?

Basszus! A gyerek...

– Ez gyorsan ment.

– Igen. Beszelnünk kell. Átmehetek?

Ha azt mondom Brooke-ról, hogy sok energiát emészt fel, nagyon enyhe kifejezés. Visszanyelem a visszavágást – az elméletemet arról, hogy mire is találták ki a telefont: hogy elkerülhesd a személyes

találkozót azokkal az emberekkel, akikkel nem akarsz találkozni. Tíz az egyhez, hogy Graham Bellnek volt valami problémás exé vagy egy nyomulós anyósa.

– Mikor?

– Mondjuk most?

Az órámra pislantok.

– Brooke, fáradt vagyok! – *És ami fontosabb, azt remélem, hogy Dori bármelyik percben visszahívhat.* – Nem mondhatnád el telefonon, hogy mi van? – Nem vagyok hozzászokva, hogy barátságosan beszéljünk egymással, mármint anyyra barátságosan, amennyire Brooke és én képesek vagyunk rá. Ez már önmagában bizarr.

– Tudod, mit, Reid? Akkor hagyjuk a francba! – Hallom, ahogy a texasi akcentus visszakúszik a hangjába, ebből tudom, hogy minden erőfeszitésem ellenére sikerült kiakasztanom, ahogy mindig.

– Ne csináld már megint!

– Ezzel mégis mi a francot akarsz mondani? – fújtat dühösen. – Fontos a dolog, te meg lepatintasz. Persze számíthattam volna rá. Tényleg egyedül vagy, vagy csak mondod?

A kezemmel a hajamba túrok, és behunyom a szememet. A világon nincs annyi koncentráls-számolós gyakorlat, ami elég lenne ahhoz, hogy kezelni tudjam Brooke Cameront.

– Mégis miért hazudnék?

– Miért nem válaszolsz a kérdésre?

– Mert már válaszoltam, a francba is!

Amikor nem vág rögtön vissza, akkor kezd gyanús lenni, hogy tényleg kiborította valami.

– Oké. Akkor mondom. – A hangja valahogy furcsa, most, hogy lejjebb vette a hangerőt, rájövök, hogy sírt. Mi a franc? Mi van a levegőben ma? – Állami gondozásban van.

– Micsoda? – Felülök, az agyamban mintha hirtelen elakadtak volna a fogaskerekek.

– Úgy tűnik, hogy a szülők, akiket kiválasztottam neki, közben csököttagyú amfizós narkósok lettek, és a gyermekvédelem elvette őt tőlük.

– *Micsoda?*

– Ne ismételd már ezt! Nincs más mondanivalód?

– Ami azt illeti, nincs. Adj már egy percet! Te jó ég... A gyermekvédelem? Vagyis az a hivatal, akik elveszik a szülőtől a gyereket, ha például *bántalmazták?*

Tudom, hogy Brooke látványosan forgatja a szemét, de szerencsére igazából nem látom.

– Igen, Reid! Pontosan így értem.

Az életem lepereg a szemem előtt, legalábbis az, ami még hátravan belőle. Mert ekkor hasít belém a felismerés, hogy erről nem beszéltem Dorinak. Egy szót se mondtam neki róla. Az elmúlt héten nem igazán volt alkalmas pillanat, amikor felhozhattam volna a témát, hogy született egy fiam Brooke-tól négy és fél évvel ezelőtt. Egy fiú, akit Brooke előtt megtagadtam, és pár héttel ezelőttig a fejemben is kitartottam az álláspontom mellett, hogy nem lehet az enyém. Egy fiú, akit Brooke rögtön a születése után örökbe adott.

Azok után, ami Dorival történt a gimnáziumban, nem szívesen rukkoltam volna elő csak úgy mellékesen a múltam eme kis részletével, és sosem voltam a megfontolt konfliktuskezelés mestere. Arról nem is beszélve, hogy erről az egészről egyetlen élő léleknek sem beszéltem még. Sem Johnnak, sem a szüleimnek, *senkinek*.

– A rohadt kurva életbe!

– Ja – hagyja rám Brooke, pedig fogalma sincs róla, mennyire így van.

A közös döbbenet csöndjében pittyegni kezd a telefonom, és ezúttal megnézem a képernyőt. Dori hív vissza.

– Figyelj, le kell tennem! Holnap visszahívlak.

– Jó. – Brooke leteszi, én meg váltom a hívást, és ezt a beszélgetést gondolatban elteszem későbbre.

– Dori, sajnálom!

– Holnap első dolgom lesz elmondani nekik, de kérlek, értsd meg, hogy ez nehéz, főleg Deb balesete után! Nem is rólad van szó igazából, csak nem ismernek téged. Félnek, hogy bajom esik, és az egész reakciónk csakis erre épül. – Úgy hadarja a szavakat, mintha begyakorolt beszéd lenne, kérelek és mentegetőzik egyszerre. – Lehet, hogy beszélni akarnak majd veled.

Szülők, akik beszélni akarnak velem. Hah... És nemcsak hogy megfontolom, de eltökélt szándékom végig is csinálni. Mintha egy alternatív univerzumban lennénk!

– Nem foglak bántani, Dori! – jelentem ki, és komolyan is gondolom. – Nem kellett volna erőltetnem, hogy elmondd nekik – teszem hozzá, bár ezt már csak félig gondolom komolyan.

– De, jól tetted. Én sem tartottam be az ígéretemet. Azt mondtam, hogy sosem foglak szégyellni, és nem is szégyellek, Reid! Neked viszont tényleg úgy tűnhetett. Sajnálom.

Amíg szavakba nem öntötte, addig nem is fogtam fel, hogy *pontosan* így éreztem. Dori olyan helyeken ejtett rajtam sebeket, amelyekről azt gondoltam, sérthetetlenek, és olyan fájdalmakat tud elmulasztani, amiknek a létezéséről sem tudtam korábban. Mégis hogyan szorulhatott belé ennyi együttérzés?

– Bár itt lennél! – suttogom, mert semmi másra nem tudok gondolni, csak arra, hogy magamhoz húzzam az ágyon, és kizárjuk az egész világot.

– Most voltam ott, ha még emlékszel – vágja rá.

Hogy kinyílt a csipája valakinek! Te jó ég, mennyire vágyom rá!

– Ja, tudom. Basszus, egy kiba... idióta vagyok.

A rekedt kis nevetése, amiért félbeszakítottam magam káromkodás közben, mintha egyenesen a szívemig hatolna.

– És ha átosonnék a házatokhoz, és bemásznék a hálószobád ablakán?

Újra felnevet:

– A kocsiddal sehova sem tudsz osonni, pláne nem a mi környékünkön. És nincs egyetlen fa vagy ereszcatorna sem, amin fel tudnál mászni a második emeleti ablakomhoz.

Halkan kuncogok.

– De azért elképzeled, ugye?

A sóhajtásával megint mosolyra fakaszt.

– Igen.

– Elmondjam, mit csinálnék, ha az apukád segítőkészebb lett volna, és ereszcatornát szerel fel vagy fát ültet pont az ablakod alá?

– Talán... – feleli halkán, és elképzelem, ahogy beharapja telt alsó ajkát.

– Talán?

– Oké. Jó. Mondd el!

Pont ez, pont ez az benne...

Nem játszadozik. Ezért elfogadhatatlan a gondolat, hogy valaha is ellökjön magától. Mert nem azért tenné, hogy felhívja magára a figyelmet, ahogy Brooke csinálta. Dorinak a búcsú tényleg búcsút jelent, és nem engedhetem, hogy odáig jussunk.

– Hunydlé a szemed, és képzeld el azokat a tökéletesen elhelyezkedő ágakat épp az ablakod előtt!

– Jól van.

Hátradőlök, magamba szívom Dori illatát, amit még mindig őriz a párnám.

– Nyitva hagyod az ablakot, azt, amelyik felé a halak úsznak. Késő lesz, úgyhogy bármennyire is igyekszel, nem tudsz ébren maradni, amíg rám vársz. Halkan bemászom a szobádba a sötétben, a holdfény besűrűdő fénye vezet az ágyadhoz. – Magam elé képzelem, ahogy a takaró alatt összegömbölyödve alszik, és az ujjaim belemarkolnak a lepedőmbé. – Mi van rajtad, amikor alszol?

– Csak egy póló – suttogja.

A levegő sziszegve távozik a fogaim közül, aztán lassan belélegzem, miközben a testem lángra gyúl. Életemben először azt remélem, hogy ez az új vágy hamar lelohad, vagy legalábbis enyhül egy kicsit, mert ha csak arra gondolok, hogy megérintem, vagy arra, hogy ő hogyan reagál rá, semmi másra nem tudok gondolni utána.

– Leveszem a pólómat, mielőtt lehúznám rólad a takarót. Óvatosan végigsimítom a bőrödöt az ujjbegyeimmal. Lassan, nagyon lassan ébresztelek fel. – A testem minden idegvégződése életre kelt. – Mit csinálsz akkor?

A hangja olyan halk, hogy szinte alig hallom.

– Érted nyúlok. Megfogom a kezedet, és behúzlak magam mellé az ágyba.

A beszélgetésünk hőfoka komolyan feltekeredett.

– Ó, ez tetszik. De még rajtam van a farmerom, rajtad pedig az a póló. – Kíváncsi vagyok, elég merész-e ahhoz, hogy folytassuk ezt a játékot, bár hat hónappal ezelőtt még beszívva sem feltételeztem volna, hogy egyáltalán belemegy egy ilyen játékba. Vagy hogy végül majd monogám, elkötelezett kapcsolatban akarok majd élni vele.

Múlt hétvége óta a határok már egyikünknel sincsenek kőbe vésve.

– Az... az van rajtad, amin gombos a slicc? – Levegős, finom hangja olyan, mint a simogatás.

– Ha azt akarod, igen.

– Akkor... kigombolom a farmerodat. – A hangja rekedt és édes, habozik egy kicsit, és szinte látom magam előtt, ahogy pír ül ki az arcára.

– Lehúzod a lábaddal, és közben végigsimítasz a combomon – segítek neki –, közben a kezemmel a pólód alá nyúlok.

– Ó! – Mintha elakadt volna a lélegzete, én meg totál be vagyok indulva.

– A MADD-pólód az – pontosítok, mire felnevet. – Kicsit már megviselt, tudod? Az ujjaimmal a melledet simogatom... aztán lehajolok, hogy megköstöljalak a vékony, piros anyagon keresztül.

– Ah... – suttogja.

– Az egyik kezem végigsiklik a bordáidon, végig a csípődön, és nincs köztünk semmi... Utána?

A fenébe is, zihál. Ahogy én is.

– Rajtad... bokszer van, vagy alsónadrág?

Elmosolyodom.

– A pontosság kedvéért mondjuk azt, hogy *egyik sem*.

– A pitébe!

Elfojtom a nevetésemet.

– Ö... És mi lesz a...?

Halkan felnevetek.

– Dori, Dori, még a kis fantáziánk közepette is felelősségteljes vagy! Egy egész dobozzal viszek belőle. Megkapsz minden védelmet. És most?

– Reid, kívánlak! – A hangja szintiszta frusztráció, amit imádok.

A nyögésemből ugyanaz a vágy hallatszik ki.

– Kicsim, hadd tegyek néhány javaslatot az ügyes kis ujjaidnak arra, hogyan folytasd, miközben elmondom, milyen sokféle módon kívánlak téged!

BROOKE

ANNAK ELLENÉRE, HOGY REID semmi hasznosat nem mondott, mégis segít, hogy van valaki, akivel beszélhetek erről. Akivel beszélhetek róla. És ki lenne alkalmasabb a spermadonorjánál?

Bár lehet, hogy nem kéne már így emlegetnem Reidet, feltéve persze, hogy részt akar venni a továbbiakban, amire egyáltalán nem vennék mérget. Nem tudom elképzelni róla, hogy előáll, és bárki előtt felvállalja, hogy ő ennek a gyerekeknek az apja. Tényleg nem.

Ma este megtudtam a fiam nevét. *River*. Talán a fiatal, nagy jövő előtt álló színész után, aki túllőtte magát, és leállt a szíve egy Los Angeles-i klub előtt a járdán. Egy ígéretes élet, ami derékba tört – ráadásul a drogok miatt. Csodálatos.

Bethany Shank nem küldött át JPG-t, hanem elhozott egy hússzor huszonöt centis képet róla, amit alig vártam, hogy a kezembe vehessek. Szerintem csak a reakciómat akarta látni. A vérlázító tolakodásával nem szerzett nálam jó pontokat. Amikor élém tolt a fényképet a konyha üvegasztalán, csak bámultam a fotót, de képtelen voltam hozzáérni. Az első gondolatom az volt: *Nem, ez nem lehet ő*. Még órákkal később is ugyanez az ösztönös reakcióm, hiába tudom, hogy a tiltakozásomnak nincs alapja.

Most, ahogy egyedül bámulom az arcképét, már nem kell aggódnom, hogy milyen érzések ülnek ki az arcomra. Tanulmányozhatok minden egyes részletet rajta.

Egy rozsdafoltokkal tarkított drótkerítés mögött guggol. A kezében bot, de úgy tartja, mint valami szerszámot, nem úgy, mint egy fegyvert. Ha tippelnem kéne, azt mondanám, rajzolt vagy ásott vele a

homokban. A háttérben látok még pár gyereket, pár ősrégi játszótéri játékot és egy őszi, középkorú nőt, aki a mobilján beszél.

A mostohaöcsémhez képest, aki csak pár hónappal idősebb nála, ez a gyerek apró. Túl kicsi. A ruhái szedett-vedettek, az arca koszos, ahogy a két kicsi keze is. A haját olyan rövidre nyírták, hogy szinte meg sem tudom állapítani a színét, bár a DNS-éből kiindulva szőkének kell lennie. A világos szemöldöke is ezt támasztja alá. Majdnem kopasz feje miatt még a ténylegesnél is törékenyebbnek látszik.

Gyerekkoromban én a hajam mögé bújtam. Előretolt állal figyeltem a világot a világos tincsek közül, úgy tettem, mintha egyáltalán nem érdekelne az egyre boldogtalanabb szüleim szemrehányással teli testbeszéde és a kevéssé sikeresen kivitelezett, homályos beszélgetéseik, amiket olyan könnyen meg tudtam fejteni. Én már azelőtt számítottam a kapcsolatuk végére, hogy ők világosan látták volna, és úgy terveztem, hogy az apámmal maradok, amikor végre szakítanak.

Azonban a kirakós néhány lényeges darabja elkerülte a figyelmemet, és hülye módon az anyámét is. Egyikünk sem számított a másik nőre, a jövőbeni harmadik feleségre. A fiúra, akit az apámnak szült, megkezdve a harmadik kis birodalmát, és semmissé téve az előzőt. Semmissé téve engem.

Most a kezemben tartott képről River úgy bámul a szemembe, mintha tisztában lenne vele, hogy részegeződik a többszörös nagyítású lencse. Mintha tudná, hogy én vagyok a lencse túlsó oldalán. A szeme nem olyan jeges kék, mint az enyém és az apámé. Mélykék, mint Reid szeme. Sötét, mint az ég egyetlen másodperccel azelőtt, hogy a nap eltűnne a látóhatáron. És a száját is Reidtől örökölte. A kis, fitos orra viszont az enyém.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Milyen gonosz tréfát űz velem a sors! Ez a koszos, csenevész, rongyos gyerek az enyém, és a fantázia, amit arról az életről szóttem, amit adtam neki, már ha egyáltalán gondoltam rá, hazugság volt. Azt hittem, gondoskodnak róla. Hogy akarják. Hogy szeretik.

Amikor négy órával ezelőtt Bethany Shankkel szemben ültem, visszatartottam a könnyeimet, bármennyire égették is a szememet.

– Látni akarom őt. – Mintha kívülről hallottam volna, amit mondtam, úgy, ahogy aztán a magánnyomozó éles lélegzetét hallottam. Ő sem döbbsent meg jobban nálam.

– Ne hozzunk elhamarkodott dön...

– Látni. Akarom. Őt – vágta a szavába, és jéghideg tekintetemet látva a torkára forrt a szó. – Derítse ki, mi kell ahhoz, hogy ezt meg tudjuk oldani!

A nő megköszöri a torkát, aztán szárazon elmosolyodott.

– A találkozók szervezése nem tartozik a magánnyomozói tevékenységi körömbé.

A nálam jó tíz évvel idősebb Ms. Shank egy volt a sok nő közül, aki helytelenül úgy gondolta, hogy csak egy üresfejű, fiatal hollywoodi libácska vagyok. Általában hagyni szoktam, hogy a világ elkényeztetettnek és ostobának tartson. Nemcsak hogy sokszor marginálisan szórakoztatónak találok, de nagyon kielégítő érzés látni a döbbsent arckifejezéseket az asztal túlsó oldalán a szerződések tárgyalásakor. Mert a tárgyalók zárt ajtaja mögött az apám lánya vagyok. Az ügynököm tudja ezt. És tudja néhány stúdióvezető is.

Felvontam a szemöldökömet.

– Azt javaslom, vegye be a tevékenységi körébe, Ms. Shank!

Erre kihúzta magát a székben, és a meglepetéstől egy kicsit elnyílt a szája.

Előrehajoltam, és rezzenéstelen tekintettel a szemébe bámultam.